

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 236

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 7 aprilie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 24 din 3 februarie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 4 alin. (2) și art. 10 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale....	2-5
Decizia nr. 66 din 26 februarie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. a) și art. 66 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora, precum și a celor ale pct. 2 subpct. 2.3 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, în forma anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 47/2014 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011.....	6-11
Decizia nr. 87 din 26 februarie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (1) teza referitoare la antecontracte din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului	12-13
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
228. — Hotărâre pentru modificarea și completarea unor anexe la Hotărârea Guvernului nr. 1.356/2001 privind atestarea domeniului public al județului Neamț, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Neamț	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 24

din 3 februarie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 4 alin. (2) și art. 10 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (2) și art. 10 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, excepție ridicată de Teodor Filipov Filev, Pavel Dimitrov Nikolov, Adina Raluca Pantea și Gianina Gabriela Pantea în Dosarul nr. 10.026/111/2011 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 567 D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Se susține că autorii excepției deduc neconstituționalitatea dispozițiilor art. 4 alin. (2) și ale art. 10 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 dintr-o comparație între situația juridică a părților ale căror cauze penale erau în curs de soluționare în apel la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală și cea a persoanelor ale căror cauze se aflau în curs de judecată la instanța de fond. Această comparație este apreciată ca subiectivă de către reprezentantul Ministerului Public, care arată că, dimpotrivă, textele criticate asigură un tratament juridic egal al celor două categorii de justițiabili. Se susține că persoanele ale căror cauze erau în curs de judecată în apel la data intrării în vigoare a noului Cod de procedură penală au avut în fața instanței de fond posibilitatea să invoce nulități și să obțină trimiterea dosarului înapoi la procuror pentru refacerea sau completarea urmăririi penale și că asigurarea acestor drepturi procesuale și în faza apelului ar fi de natură să le creeze acestora o situație juridică mai favorabilă decât cea a persoanelor ale căror cauze penale se aflau în curs de soluționare la instanța de fond, la data anterior menționată. Se arată că, pentru aceste motive, dispozițiile legale criticate au o justificare obiectivă și rezonabilă, răspunzând cerințelor criteriului proporționalității. Se face trimitere, în acest sens, la Hotărârea din 16 aprilie 1996 a Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțată în Cauza *Martelli împotriva Italiei*.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 2 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 10.026/111/2011, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală**

și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (2) și art. 10 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, excepție ridicată de Teodor Filipov Filev, Pavel Dimitrov Nikolov, Adina Raluca Pantea și Gianina Gabriela Pantea într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului formulat împotriva unei sentințe penale prin care autorii excepției au fost condamnați pentru săvârșirea de infracțiuni de asociere pentru săvârșirea de infracțiuni și de înșelăciune, prevăzute la art. 323 și art. 214 din Codul penal din 1969.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii susțin că prevederile art. 4 alin. (2) din Legea nr. 255/2013 încalcă principiul egalității în drepturi, prevăzut la art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, inculpații care au fost trimiși în judecată, potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală din 1969, și cu privire la care nu a fost depășită faza procesuală a camerei preliminare la data intrării în vigoare a noului Cod de procedură penală, beneficiind de dreptul de a invoca nulități absolute și nulități relative intervenite în cursul urmăririi penale, care pot conduce la restituirea cauzelor la parchet, în timp ce inculpații trimiși în judecată conform prevederilor aceluiași cod, dar ale căror cauze se aflau în faza apelului la data anterior arătată, sunt privați de beneficiile conferite de procedura în cameră preliminară și nu mai pot invoca încălcările anterior menționate, fiind ținuti de interdicțiile prevăzute de Codul de procedură penală. Se arată că, întrucât verificarea legalității administrării probelor se face numai de către judecătorul de cameră preliminară, se înfăptuiește o justiție inegală față de persoanele aflate în curs de judecată în faza apelului la momentul intrării în vigoare a Codului de procedură penală, în raport de cele aflate la acel moment în procedura de cameră preliminară, cu toate că aceste persoane au fost urmărite penal sub imperiul aceluiași cod.

6. Referitor la pretinsa încălcare prin dispozițiile art. 4 alin. (2) din Legea nr. 255/2013 a prevederilor art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală, se subliniază că o componentă a garanțiilor unui proces echitabil este principiul egalității armelor, ce semnifică aplicarea unui tratament egal părților pe toată durata desfășurării procedurii în fața unei instanțe de judecată, fără ca una să fie dezavantajată în raport cu cealaltă. Se susține, totodată, că principiul contradictorialității, care este o altă componentă a dreptului la un proces echitabil, presupune, în esență, posibilitatea pentru părțile unui proces de a lua cunoștință de toate probele și observațiile prezentate judecătorului, de natură să îi influențeze decizia, făcându-se trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 1.456 din 4 noiembrie 2011. Se arată că, în condițiile în care etapa procedurii în cameră preliminară nu există în cazul inculpaților care erau judecați în apel la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală, acestora le este încălcat dreptul de a formula cereri și de a invoca excepții referitoare la legalitatea actelor de urmărire penală, fapt ce arată caracterul inechitabil față de aceste persoane al procesului penal derulat.

7. Se susține, de asemenea, că dispozițiile art. 4 alin. (2) din Legea nr. 255/2013 contravin normei constituționale prevăzute

la art. 24 alin. (1), referitor la dreptul la apărare, întrucât limitează dreptul la apărare al inculpaților trimiși în judecată sub imperiul Codului de procedură penală din 1969 și judecați în faza procesuală a apelului la intrarea în vigoare a actualului Cod de procedură penală, fără a le oferi remediile procesuale necesare sub aspectul posibilității invocării de încălcări ale dispozițiilor legale săvârșite pe parcursul efectuării activității de urmărire penală.

8. Cu privire la pretinsa încălcare prin prevederile art. 4 alin. (2) din Legea nr. 255/2013 a dispozițiilor art. 53 din Constituție, se subliniază că restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți trebuie să aibă caracter excepțional și temporar și nu trebuie să afecteze substanța respectivelor drepturi sau libertăți. Se face trimitere, în acest sens, la Decizia Curții Constituționale nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, precum și la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și la Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice. Se arată că în situația unor astfel de restrângeri se impune aplicarea de către legiuitor a principiului *est modus in rebus*, măsurile instituite trebuind să fie suficient de rezonabile pentru a nu pune în pericol însăși existența dreptului.

9. Se subliniază faptul că principiul egalității în drepturi este reglementat la art. 14 din Convenție și în cuprinsul Protocolului nr. 12 la aceasta, la art. 20—21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, că dreptul la un proces echitabil se regăsește la art. 6 din Convenție și la art. 47 din aceeași Cartă, că dreptul la apărare este prevăzut la art. 6 paragraful 3 din Convenție și art. 48 alin. (2) din Carta anterior invocată și că România a ratificat actele europene arătate, condiții în care încălcarea prin prevederile art. 4 alin. (2) din Legea nr. 255/2013 a normelor de drept european la care autorii fac referire contravine dispozițiilor art. 20 din Constituție.

10. Referitor la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 255/2013, se arată că prin reglementarea situațiilor tranzitorii generate de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, din perspectiva criticată, nu s-a asigurat proporționalitatea între scopul urmărit, acela de accelerare a soluționării cauzelor, și nevoia de garantare a drepturilor fundamentale ale persoanelor cercetate penal. Se susține, astfel, că prevederile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 nu așază pe poziții de egalitate procesuală persoanele supuse instrucției penale în momentul intrării în vigoare a actualului Cod de procedură penală, în raport cu persoanele ale căror cauze vor începe să fie judecate sub imperiul noii reglementări, doar acestea din urmă având pe deplin garantate drepturile constituționale în desfășurarea anchetei penale. Se arată că și dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2), art. 20, art. 21 alin. (3), art. 24 alin. (1), art. 53 și art. 124 alin. (2), argumentele invocate în susținerea neconstituționalității dispozițiilor art. 4 alin. (2) din Legea nr. 255/2013 fiind aplicabile *mutatis mutandis* și în susținerea excepției de neconstituționalitate a art. 10 alin. (1) din Legea nr. 255/2013.

11. **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că principiul egalității cetățenilor în fața legii nu înseamnă uniformitate și că la situații juridice diferite nu poate fi aplicat decât un tratament diferit. Se mai susține că introducerea în Codul de procedură penală a procedurii camerei preliminare are ca scop soluționarea cu celeritate a cauzelor și evitarea dificultăților generate de formularea de cereri și excepții care tergiversau începerea cercetării judecătorești sau determinau restituirea cauzelor la procuror pentru refacerea urmăririi penale, uneori după perioade lungi de timp de la data sesizării instanței. Este subliniat faptul că, spre deosebire de normele de drept penal material, normele procesuale penale sunt de imediată aplicare, principiu recunoscut și de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, precum și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. În acest sens, se arată că prin Hotărârea din 22 mai 2012 pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei*,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că prevederile art. 7 din Convenție se aplică numai în cazul dispozițiilor care definesc infracțiuni și sancțiuni și că, în privința normelor de procedură, se aplică principiului *tempus regit actum*. Totodată, se observă că principiul previzibilității nu se aplică normelor procesuale penale. Se concluzionează că, având în vedere că inculpații se află în faza apelului, nu se poate susține că acestora le-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil sau dreptul la apărare, cu atât mai mult cu cât ei au avut posibilitatea să invoce eventuale nulități în fața primei instanței, înaintea datei intrării în vigoare a Codului de procedură penală. Se susține că faptul că în cauzele aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală, respectiv în primă instanță după începerea cercetării judecătorești sau în apel, nu mai este posibilă restituirea cauzelor la procuror nu contravine principiului egalității.

12. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Avocatul Poporului** susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că prevederile de lege criticate îndeplinesc criteriile de claritate, precizie și previzibilitate, astfel încât inculpații față de care s-a pronunțat o decizie într-un proces penal, în faza apelului, să își poată conforma conduita la noile norme procedurale. Se susține că, în acest caz, legiuitorul a ales ca aplicarea căilor de atac prevăzute de legea nouă să fie făcută în funcție de un anume moment procesual, în speță încheierea fazei procesuale a apelului prin pronunțarea unei decizii. Astfel, legea nouă urmează a se aplica tuturor persoanelor față de care au fost pronunțate hotărâri judecătorești în faza apelului, înainte de intrarea în vigoare a legii procesual-penale noi. Criteriul ales este unul obiectiv și rezonabil, constituind o garanție în privința previzibilității normelor procedurale penale, aplicabil în cazul proceselor penale pendinte. Persoanele aflate în situația descrisă în ipoteza normei au avut posibilitatea să își facă apărăriile atât cu ocazia judecării în primă instanță, cât și în calea ordinară de atac a apelului, astfel că nu se poate vorbi de o suprimare a dreptului la un recurs efectiv. Sub imperiul legii procesuale vechi, recursul constituia o cale ordinară de atac care putea fi exercitată doar pentru anumite cazuri prevăzute de lege, reprezentând un al treilea grad de jurisdicție. Se arată că, prin urmare, textele de lege criticate nu încălcă prevederile constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil, ca urmare a lipsei de claritate și previzibilitate a normei și trebuie analizate în corelație cu prevederile procedurale referitoare la recursul în casație. Astfel, potrivit art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală, deciziile pronunțate de curțile de apel, ca instanțe de apel, pot fi atacate cu recurs în casație. În aceste condiții, nu poate fi reținută critica potrivit căreia inculpații aflați în situația descrisă în ipoteza normei nu ar putea beneficia de un proces echitabil, cu atât mai mult cu cât este asigurat și dreptul la două grade de jurisdicție (judecata în primă instanță și judecata în apel) în materie penală, reglementat de art. 2 paragraful 1 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenție.

14. Se susține că, prin urmare, câtă vreme sunt respectate aceste limite, legiuitorul național poate introduce sau elimina, în funcție de nevoile sociale care impun o anumită politică penală, gradele de jurisdicție pe care le consideră necesare. Altfel spus, reglementările internaționale nu impun un număr maxim al gradelor de jurisdicție sau al căilor de atac, ci numai un număr minim, care este deplin respectat. Reglementarea unei singure căi ordinare de atac nu este de natură să îngreuească dreptul de acces liber la justiție. Persoanele interesate se pot adresa atât primei instanțe, cât și celei de apel, cu orice cerere procedurală prevăzută de lege. Se arată că, în acest sens, s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 724 din 5 iulie 2012.

15. Mai mult, se arată că reglementările criticate au fost adoptate de legiuitor în cadrul competenței sale, astfel cum este consacrată prin prevederile constituționale ale art. 126 alin. (2) și art. 129, potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, iar „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.*”

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, și punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 alin. (2) și art. 10 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, care au următorul cuprins:

— Art. 4 alin. (2): „*Nulitatea oricărui act sau oricărei lucrări efectuate înainte de intrarea în vigoare a legii noi poate fi invocată numai în condițiile Codului de procedură penală.*”

— Art. 10 alin. (1): „*Apelurile aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală se soluționează de către aceeași instanță, potrivit dispozițiilor din legea nouă privitoare la apel.*”

19. Se susține că textele criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) cu privire la dreptul la un proces echitabil, art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 124 alin. (2) referitor la înfăptuirea justiției, precum și dispozițiile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale Protocolului nr. 12 la aceasta și ale art. 20—21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, referitoare la egalitatea în fața legii și la interzicerea discriminării, art. 6 din Convenție și art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, cu privire la dreptul la un proces echitabil și art. 48 alin. (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, cu privire la dreptul la apărare.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că reglementarea în Codul de procedură penală a procedurii camerei preliminare are ca scop soluționarea cu celeritate a cauzelor penale, având în vedere că, potrivit Codului de procedură penală din 1969, începerea cercetării judecătorești era tergiversată de cererile și excepțiile formulate de părți, care aveau ca efect restituirea cauzelor la procuror, de multe ori, după perioade lungi de timp de la data sesizării instanței. De aceea, art. 281 alin. (4) lit. a) și art. 282 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală prevăd că nulitatea absolută reglementată la art. 281 alin. (1) lit. e) și f) și cea relativă prevăzută la art. 282 alin. (1) vizând încălcări ale drepturilor părților în faza de urmărire penală pot fi invocate până la încheierea procedurii de cameră preliminară.

21. Potrivit noii reglementări, apelul este singura cale de atac integral devolutivă împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță, fiind reglementată la art. 408—425 din Codul de procedură penală. Hotărârea instanței de apel rămâne definitivă de la data pronunțării acesteia atunci când apelul a fost admis și procesul a luat sfârșit în fața instanței de apel, conform

art. 552 alin. (1) din Codul de procedură penală, aceasta fiind totodată executorie, potrivit art. 550 alin. (1) din același cod. De asemenea, potrivit Codului de procedură penală în vigoare, recursul a devenit o cale extraordinară de atac, denumită recurs în casație, fiind reglementat la art. 433—451 și putând fi exercitat numai pentru motivele strict și limitativ prevăzute de lege. Efectul devolutiv al recursului și limitele sale sunt prevăzute la art. 442 din Codul de procedură penală. Totodată, recursul în casație nu este, de drept, suspensiv de executare, conform art. 441 din Codul de procedură penală.

22. Spre deosebire de actuala reglementare, potrivit art. 197 alin. 4 din Codul de procedură penală din 1969, nulitatea relativă a actului putea interveni numai dacă încălcările dispozițiilor legale erau invocate în cursul efectuării actului, când partea este prezentă, sau la primul termen de judecată cu procedura completă, când partea lipsea la efectuarea actului, iar instanța lua în considerare din oficiu încălcările, în orice stare a procesului, dacă anularea actului era necesară pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei. De asemenea, apelul și recursul, reglementate la art. 361—385 și, respectiv, la art. 385¹—385¹⁹ din acest cod, erau căi ordinare de atac. Cu apel puteau fi atacate toate sentințele, cu excepția celor prevăzute la art. 361 alin. 1 lit. a)—f) din Codul de procedură penală din 1969, și anume: a) sentințele pronunțate de judecătorii, b) sentințele pronunțate de tribunalele militare, c) sentințele pronunțate de curțile de apel și Curtea Militară de Apel, d) sentințele pronunțate de secția penală a Curții Supreme de Justiție, e) sentințele de dezinvestire și f) sentințele pronunțate în materia executării hotărârilor penale, precum și cele privind reabilitarea. Acestea, cu excepția celei prevăzute la art. 361 alin. 1 lit. e) din Codul de procedură penală din 1969, puteau fi atacate cu recurs, conform art. 385¹ alin. 1 din același cod.

23. Situația tranzitorie a recursurilor aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a noului Codul de procedură penală a fost reglementată prin art. 10 alin. (2) din Legea nr. 255/2013.

24. Curtea a reținut în jurisprudența sa că normele procesual penale sunt guvernate de principiul aplicării imediate, acestea vizând atât cauzele în curs de urmărire penală, cât și cele aflate în etapa judecătii. De altfel, acest aspect a fost statuat și de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în cauza *Scoppola împotriva Italiei* (nr. 2), paragraful 110, prin care instanța europeană a arătat că dispozițiile art. 7 — *Nicio pedeapsă fără lege* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sunt aplicabile doar în privința normelor penale de incriminare și a celor care prevăd pedepse, în domeniul procesual fiind aplicabil principiul *tempus regit actum*.

25. Curtea a reținut că, în materie penală, în exercitarea legitimității sale constituționale de a adopta norme de procedură, conferită de art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul a înțeles să reconfigureze modalitatea de reglementare a exercitării căilor de atac, instituind doar posibilitatea atacării cu apel a hotărârii primei instanțe. Totodată, legiuitorul, prin dispozițiile de lege tranzitorii, a prevăzut aplicarea acestei noi viziuni și asupra proceselor începute înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală aflate în faza judecătii în primă instanță sau în apel. În această împrejurare, Curtea a observat că stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, Curtea a reținut, cu mai multe prilejuri, că acesta este sensul art. 129 din Constituție, text care face referire la „*condițiile legii*” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, ca, de altfel, și al art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „*sunt prevăzute numai de lege*” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 460 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.153 din 7 decembrie 2004).

26. Având în vedere diferențele de reglementare anterior arătate, faptul că normele procesual penale sunt de imediată

aplicare, precum și necesitatea asigurării continuității în aplicarea normelor procesual penale prevăzute în cele două coduri succesive, a fost adoptată Legea nr. 255/2013, care, printre alte norme tranzitorii, conține și dispozițiile criticate de autorii excepției de neconstituționalitate.

27. Curtea constată că aplicarea în cadrul proceselor în curs a normei procesuale criticate reprezintă o concretizare a principiului aplicării imediate a legii noi, potrivit căruia legea nouă se aplică de îndată tuturor situațiilor care se vor constitui, se vor modifica sau se vor stinge după intrarea ei în vigoare, precum și efectelor viitoare ale unor situații juridice anterior născute, dar neconsumate la data intrării în vigoare a legii noi.

28. De asemenea, pentru argumentele anterior invocate, Curtea reține că aplicarea textelor criticate proceselor aflate în curs de desfășurare la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală nu este de natură a crea discriminare între persoanele care cad sub incidența art. 6 din Legea nr. 255/2013, ale căror cauze sunt în curs de judecată în primă instanță, în care la data anterior arătată nu începuse cercetarea judecătorească, persoane care pot formula excepții și invoca nulități referitoare la actele de urmărire penală, până la încheierea procedurii de judecată în camera preliminară, pe de o parte, și persoanele ale căror cauze se aflau în faza apelului la acea dată și care nu se pot prevala de aceste drepturi procesuale, pe de altă parte. Curtea constată că ipotezele procesuale în care aceste părți se află sunt diferite, în sensul că, prin acceptarea principiului aplicării imediate a legii procesual penale, remediile juridice de care persoanele aflate în diverse stadii procesuale beneficiază nu pot fi decât diferite. O atare abordare nu poate fi contrară art. 16 din Constituție, din moment ce mecanismele procedurale puse la dispoziția părților sunt capabile să surmonteze problemele de fapt și de drept cu care acestea se confruntă. În acest sens, Curtea are în vedere faptul că, în privința persoanelor ale căror cauze erau în faza apelului la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală, posibilitatea de a invoca și solicita constatarea nulității a subzistat în condițiile art. 197 din Codul de procedură penală din 1969, această posibilitate putând fi exercitată în orice fază a procesului penal. Faptul că legiuitorul, începând cu data de 1 februarie 2014, a eliminat această posibilitate în cauzele aflate în apel nu echivalează cu crearea unei situații juridice mai grele acestor persoane în raport cu cele care nu au depășit procedura de cameră preliminară. Din contră, legiuitorul a optat pentru o egalizare a situațiilor celor două categorii de persoane, punând capăt posibilității instanței sau părților de a invoca nulități, în condițiile art. 197 din Codul de procedură penală din 1969, în cauzele pendinte la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală actual. Așadar, legiuitorul a recurs la stabilirea unui moment

procesual fix, determinat până la care nulitățile pot fi invocate de părți sau din oficiu. Pentru atingerea acestui scop legitim, soluția legislativă prevăzută prin textul criticat prevede o măsură adecvată, necesară și care păstrează un just echilibru între interesul colectiv și cel individual, subiectiv. În lipsa unei asemenea norme tranzitorii, s-ar fi ajuns ca prin supraviețuirea legii vechi de procedură penală, cauzelor aflate în apel pe rolul instanțelor de judecată la 1 februarie 2014 să li se aplice art. 197 din Codul de procedură penală din 1969, situație ce ar fi creat, ea însăși, un privilegiu în favoarea părților implicate în aceste cauze, față de persoanele ale căror cauze nu au depășit faza camerei preliminare, conform Codului de procedură penală în vigoare, care pot invoca nulitățile actelor și lucrărilor efectuate doar până la sfârșitul acestei faze.

29. Prin urmare, prevederile art. 4 alin. (2) și art. 10 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 nu contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, prevederilor art. 14 din Convenție, art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție și art. 20—21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene referitoare la egalitatea în fața legii și la nediscriminare.

30. Referitor la pretinsa încălcare prin textele criticate a dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare, având în vedere cele arătate la paragrafele 20—22, Curtea constată că părțile ale căror cauze erau în curs de judecată în apel la data intrării în vigoare a actualului Cod de procedură penală au avut posibilitatea să invoce excepții referitoare la efectuarea actelor de urmărire penală, respectiv să invoce nulități, în fața primei instanțe, înaintea datei intrării în vigoare a codului anterior referit.

31. De altfel, Curtea reține că dispozițiile art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție obligă la asigurarea dublului grad de jurisdicție în materie penală, standard ce nu este afectat prin normele tranzitorii supuse controlului de constituționalitate.

32. Pentru aceste motive, Curtea constată că dispozițiile art. 4 alin. (2) și art. 10 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 nu încalcă dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, reglementate la art. 21 alin. (3) și art. 24 din Constituție, la art. 6 din Convenție și la art. 48 alin. (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

33. Pentru aceleași considerente, arătate la paragrafele 20—25, Curtea nu poate reține încălcarea prin textele criticate a dispozițiilor art. 124 alin. (2) din Constituție.

34. Având în vedere că prevederile art. 4 alin. (2) și art. 10 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 nu sunt de natură a aduce atingere drepturilor fundamentale prevăzute la art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (3) și art. 24 alin. (1) din Constituție, Curtea nu poate reține incidența în cauză a dispozițiilor art. 53 din Legea fundamentală.

35. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Teodor Filipov Filev, Pavel Dimitrov Nikolov, Adina Raluca Pantea și Gianina Gabriela Pantea în Dosarul nr. 10.026/111/2011 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că prevederile art. 4 alin. (2) și art. 10 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 februarie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 66

din 26 februarie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. a) și art. 66 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora, precum și a celor ale pct. 2 subpct. 2.3 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, în forma anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 47/2014 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. a) și ale anexei la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 44/32/2014 al acestei instanțe și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 486D/2014.

2. Dezbaterile inițiale au avut loc în ședința publică din 18 decembrie 2014, în prezența reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin, și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, precum și ale art. 56 alin. (2) teza a doua din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, adoptat prin Hotărârea Plenumului Curții Constituționale nr. 6/2012, a amânat pronunțarea pentru data de 15 ianuarie 2015, dată la care, pentru același motiv, a amânat pronunțarea la data de 3 februarie 2015. În vederea lămuririi problemelor ridicate, au fost solicitate, în temeiul art. 76 din Legea nr. 47/1992, comunicarea de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice și de către Departamentul pentru Lupta Antifraudă-DLAF a unor puncte de vedere cu privire la aplicarea în practică a dispozițiilor art. 66 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011. S-a solicitat, de asemenea, Curților de Apel și Înaltei Curți de Casație și Justiție jurisprudența acestora cu privire la modul de interpretare și aplicare a acestor prevederi legale. La data de 3 februarie 2015, Curtea, constatând că nu sunt prezenți toți judecătorii care au participat la dezbateri, potrivit art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a dispus redeschiderea

dezbaterilor pentru data de 26 februarie 2015, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992.

3. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că achiesează la concluziile formulate la termenul din data de 18 decembrie 2014, în sensul respingerii ca neîntemeiată a excepției, adăugând că prin textele de lege criticate legiuitorul a urmărit limitarea în timp a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 79/2003 în raport cu două criterii: pe de-o parte, intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011, iar, pe de altă parte, momentul desfășurării activității de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 8 mai 2014, pronunțată în Dosarul nr. 44/32/2014, **Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. a) și ale anexei la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora.** Excepția a fost ridicată de instanța de judecată, din oficiu, într-o cauză având ca obiect soluționarea acțiunii în contencios administrativ prin care Unitatea Administrativ — Teritorială Județul Neamț a solicitat anularea unei decizii și a unei note de neconformitate emise de Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, notă prin care s-a aplicat sancțiunea prevăzută la pct. 2 subpct. 2.3 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, în forma anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 47/2014, pentru o neregulă comisă înainte de intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că materia controlului utilizării fondurilor europene a fost reglementată succesiv prin două acte normative, respectiv Ordonanța Guvernului nr. 79/2003 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011.** Noțiunea de neregulă este definită de art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 79/2003 și de art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011. Între cele două definiții sunt deosebiri esențiale de conținut. Sub imperiul Ordonanței Guvernului nr. 79/2003 era necesar să se fi produs un prejudiciu, pe când prin art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 66/2011 este reglementat prejudiciul nu doar ca un fapt cert și determinabil, ci și ca potențialitate. Deși reglementarea prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 este mai clară, discutabilă este aplicarea acestei ordonanțe unor abateri săvârșite anterior intrării sale în vigoare.

7. Dispozițiile cu caracter tranzitoriu se regăsesc în art. 66 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011. În aparență, din acest text ar rezulta că este vorba doar de procedura de aplicare a controalelor, însă, la o examinare mai atentă, se constată că textul se referă și la stabilirea creanțelor bugetare, care, în materia nerespectării normelor privind achizițiile publice, se concretizează prin aplicarea de corecții financiare. Or, în măsura în care Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 se aplică unor abateri constatate în legătură cu contractele de achiziție publică încheiate anterior intrării sale în vigoare, dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, precum și ale anexei la ordonanță sunt neconstituționale în raport cu art. 15 alin. (2) din Constituție.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată, în esență, că definirea noțiunii de neregulă și stabilirea corecțiilor financiare aplicabile în cazul nerespectării normelor privind achizițiile publice erau, anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011, reglementate prin intermediul Ordonanței Guvernului nr. 79/2003. Din interpretarea *per a contrario* a prevederilor art. 66 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 rezultă că activitățile de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare desfășurate după intrarea în vigoare a ordonanței se finalizează și se valorifică cu aplicarea acestui act normativ.

10. Constatându-se că aplicarea în timp a Ordonanței Guvernului nr. 79/2003 a generat stabilirea unor debite excesive în sarcina beneficiarilor fondurilor europene, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 a consacrat în art. 2 alin. (1) lit. n) principiul proporționalității, care s-a materializat în anexa la ordonanța de urgență.

11. Din analiza comparativă a dispozițiilor cuprinse în Ordonanța Guvernului nr. 79/2003 și a celor cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 se constată că prevederile de natură fiscală ale celor două ordonanțe reglementează în mod evident situații juridice obiective, așa încât aplicarea unor corecții fiscale mai favorabile reglementate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 unor situații juridice obiective (nereguli) consemnate sub imperiul Ordonanței Guvernului nr. 79/2003 nu aduce atingere principiului neretroactivității legii.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. Potrivit prevederilor art. 76 din Legea nr. 47/1992 au fost solicitate puncte de vedere de la Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice și de la Departamentul pentru Lupta Antifraudă — DLAF. A fost solicitată, de asemenea, jurisprudență relevantă de la Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Cluj — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Timișoara — Secția de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Suceava — Secția a II-a civilă, de

contencios administrativ și fiscal și Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

14. **Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice** a transmis punctul său de vedere înregistrat la Registratura jurisdicțională a Curții Constituționale cu nr. 487 din 27 ianuarie 2015, la care a anexat în copie observațiile scrise transmise de Comisia Europeană în cauzele conexe C-260/14 și C-261/2014 *Județul Neamț și alții* și deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal nr. 3.017 din 25 iunie 2014, nr. 5.323 din 21 mai 2013, nr. 2.757 din 11 iunie 2014 și nr. 5.322 din 21 mai 2013. În punctul de vedere transmis, a arătat, în esență, că din interpretarea *per a contrario* a prevederilor art. 66 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 rezultă că activitățile de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare desfășurate după intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011 se finalizează și se valorifică cu aplicarea prevederilor acestui act normativ. Din analiza comparativă a dispozițiilor cuprinse în Ordonanța Guvernului nr. 79/2003 și în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 se constată că prevederile de natură fiscală ale celor două ordonanțe reglementează în mod evident situații juridice obiective astfel încât aplicarea unor corecții fiscale mai favorabile reglementate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 unor situații juridice obiective — nereguli — consemnate sub imperiul Ordonanței Guvernului nr. 79/2003 nu încalcă principiul neretroactivității legii consacrat de art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală. Aceleași argumente sunt reținute și de Curtea de Apel Suceava — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Sentința nr. 105 din 19 martie 2012 și de Curtea de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Sentința nr. 100/F-cont din 3 aprilie 2013.

15. **Departamentul pentru Lupta Antifraudă — DLAF** a transmis punctul său de vedere, înregistrat la Registratura jurisdicțională a Curții Constituționale sub nr. 505 din 28 ianuarie 2015, în care a arătat, în esență, că neregulile săvârșite înainte de intrarea în vigoare a legii noi nu pot genera alte efecte juridice decât cele prevăzute de legea în vigoare la data săvârșirii lor. Așadar, autoritățile de gestionare a fondurilor europene, în activitatea de constatare a creanței bugetare, trebuie să aplice legea în vigoare la momentul desfășurării activității de constatare și, ulterior, să identifice și să aplice legea în vigoare la momentul săvârșirii neregulii, pentru încadrarea juridică a acestora, dar și pentru constatarea efectelor juridice pe care le produc. Așa fiind, se apreciază că neregulile săvârșite înainte de intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011 nu pot atrage corecții financiare în temeiul acestui act normativ dacă activitatea de control are loc după intrarea acestuia în vigoare, așa cum rezultă din interpretarea *per a contrario* a prevederilor art. 66 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, deoarece s-ar încălca atât principiile de aplicare a legii în timp, cât și cele de predictibilitate și de securitate juridică a normei civile.

16. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Cluj — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și Curtea de Apel Timișoara — Secția de contencios administrativ și fiscal**, în hotărârile comunicate la dosar, rețin că atât calificarea neregulii săvârșite înainte de intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011, cât și corecțiile financiare dispuse, în cazul în care activitatea de control se desfășoară după intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011, se fac potrivit acestui act normativ, printr-o interpretare *per a contrario* a prevederilor art. 66 din ordonanța de urgență.

17. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal**, prin deciziile nr. 5.322 și nr. 5.323 din 21 mai 2013 și Decizia nr. 2.757 din 11 iunie 2014, reține că interpretarea normei tranzitorii cuprinse în art. 66 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, conform argumentației *per a contrario* conduce la concluzia potrivit căreia, în situația în care activitățile de constatare și de stabilire a neregulilor se desfășoară la o dată ulterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011, concluziile acestora se vor finaliza și valorifica cu aplicarea prevederilor acestui act normativ. Aplicarea prevederilor noului act normativ a fost realizată în virtutea normei tranzitorii sus-arătate, astfel că nu se poate aprecia că a fost încălcat principiul neretroactivității legii civile, de natură a atrage nulitatea actului de constatare, ci, dimpotrivă, stabilirea unor posibile nereguli s-a realizat în mod just prin raportare la legislația în vigoare la momentul verificării conform art. 66 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011. În plus, în Decizia nr. 2.757 din 11 iunie 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal reține că „atâta vreme cât prevederile art. 66 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 se bucură de prezumția de constituționalitate de care se bucură orice act legislativ, dispozițiile acestei ordonanțe rămân pe deplin aplicabile.”

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale autorităților și jurisprudența în materie comunicate la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost reținut de către instanța de judecată în dispozitivul încheierii de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. a) și ale anexei la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora.

20. În realitate, din motivarea excepției ridicate din oficiu de către instanța de judecată, precum și din circumstanțele cauzei, Curtea observă că obiectul acesteia îl constituie prevederile art. 2 alin. (1) lit. a) și ale art. 66 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 30 iunie 2011, precum și cele ale pct. 2 subpct. 2.3 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 intitulată „Corecțiile/Reducerea financiară aplicabile cheltuielilor aferente proiectelor finanțate din fonduri europene și/sau din fonduri publice naționale aferente acestora în caz de nerespectare a reglementărilor privind achizițiile, cu excepția achizițiilor derulate de beneficiarii Programului Național de Dezvoltare Rurală 2007—2013”, în forma anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 47/2014 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 480 din 28 iunie 2014.

21. Ulterior datei sesizării Curții Constituționale, în temeiul art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 47/2014, anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 a fost modificată și înlocuită cu anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 47/2014. Sancțiunea aplicată în cauză a avut însă ca temei prevederile pct. 2 subpct. 2.3 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, în forma anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 47/2014, astfel încât, potrivit Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să se pronunțe asupra lor. În aceste condiții, textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011: „(1) În sensul prezentei ordonanțe de urgență, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *neregulă* — orice abatere de la legalitate, regularitate și conformitate în raport cu dispozițiile naționale și/sau europene, precum și cu prevederile contractelor ori a altor angajamente legal încheiate în baza acestor dispoziții, ce rezultă dintr-o acțiune sau inacțiune a beneficiarului ori a autorității cu competențe în gestionarea fondurilor europene, care a prejudiciat sau care poate prejudicia bugetul Uniunii Europene/bugetele donatorilor publici internaționali și/sau fondurile publice naționale aferente acestora printr-o sumă plătită necuvenit.”;

— Art. 66 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011: „Activitățile de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare care sunt în desfășurare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se finalizează și se valorifică cu aplicarea prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 79/2003, aprobată cu modificări prin Legea nr. 529/2003, cu modificările și completările ulterioare.”;

— Pct. 2 subpct. 2.3 din anexa la ordonanța de urgență:

„Nr. crt.	Abaterea constatată	Descrierea abaterii constatate	Corecție/Reducere
2.3	Aplicarea unor criterii de calificare și selecție și/sau a unor criterii de atribuire (factori de evaluare) nelegale	Aplicarea unor criterii de calificare și selecție sau a unor factori de evaluare care împiedică anumiți ofertanți potențiali să participe la procedura de atribuire din cauza restricțiilor stabilite în documentația de atribuire (de exemplu, obligația de a avea deja o reprezentanță în țară sau în regiune ori stabilirea unor standarde tehnice prea specifice care favorizează un singur operator)	10% din valoarea contractului în cauză. Rata reducerii/corecției poate fi diminuată la 5%, în funcție de gravitate.”

22. Instanța de judecată care a ridicat excepția apreciază că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) potrivit cărora „Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile”.

23. Din analiza dosarului în care a fost invocată excepția, Curtea observă că Unitatea Administrativ-Teritorială Județul Neamț are calitatea de beneficiar al Contractului de finanțare nr. 1.091/30 noiembrie 2010, cod SMIS 3556, din cadrul Programului operațional regional 2007—2013 pentru proiectul „Reabilitarea, extinderea și modernizarea Centrului Școlar

pentru Educație Incluzivă Roman”. În executarea acestui contract s-a inițiat procedura de achiziție publică pentru atribuirea unui contract de servicii de audit. La data de 1 iunie 2011 s-a publicat invitația de participare în sistemul electronic de achiziții publice — SEAP. La acest moment, reținut ulterior în Nota de neconformitate nr. 23.875/22 aprilie 2013 ca fiind momentul săvârșirii neregulii, erau în vigoare prevederile Ordonanței Guvernului nr. 79/2003 privind controlul și recuperarea fondurilor comunitare, precum și a fondurilor de cofinanțare aferente utilizate necorespunzător, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 622 din 30 august 2003. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 a intrat în vigoare ulterior, la data de 30 iunie 2011. La data de 22 aprilie 2013, ca urmare a verificării cererii de rambursare nr. 9, Autoritatea de Management pentru Programul Operațional Regional 2007—2013 a identificat două nereguli, respectiv restricționarea accesului operatorilor economici la procedura de atribuire a contractului, precum și introducerea în Fișa de date a achiziției a unei solicitări care nu avea relevanță în raport cu obiectul contractului, ceea ce a dus la încălcarea prevederilor art. 178 alin. (2) și art. 179 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006, precum și a prevederilor art. 8 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 925/2006 pentru aprobarea normelor de aplicare a prevederilor referitoare la atribuirea contractelor de achiziție publică din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 20 iulie 2006. Neregulile au fost constatate ca urmare a verificării procedurii de achiziție publică anterior menționată și au fost consemnate în Nota de neconformitate nr. 23.875/22 aprilie 2013 prin care s-a aplicat și corecția financiară reglementată la pct. 2 subpct. 2.3 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, în temeiul art. 66 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011. Nota de neconformitate a fost contestată pe cale administrativă la Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, care prin Decizia nr. 279/18 noiembrie 2013 a respins contestația. În consecință, Unitatea Administrativ-Teritorială Județul Neamț s-a adresat instanței de contencios administrativ solicitând anularea Deciziei și Notei de neconformitate. În acest cadru procesual, instanța de judecată a ridicat din oficiu prezenta excepție de neconstituționalitate.

24. Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că materia prevenirii, constatării și sancționării neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene a fost reglementată prin două acte normative succesive, respectiv Ordonanța Guvernului nr. 79/2003 privind controlul și recuperarea fondurilor comunitare, precum și a fondurilor de cofinanțare aferente utilizate necorespunzător, și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora. Definiția neregulii, la data săvârșirii acesteia în prezenta cauză, era cuprinsă în art. 2 lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 79/2003, modificat prin art. 1 pct. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 20/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 79/2003 privind controlul și recuperarea fondurilor comunitare, precum și a fondurilor de cofinanțare aferente utilizate necorespunzător, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 613 din 20 august 2008, potrivit căruia „a) *neregula reprezintă orice abatere de la legalitate, regularitate și conformitate în raport cu dispozițiile legale naționale și/sau comunitare, precum și cu prevederile contractelor ori ale altor angajamente legale încheiate în baza acestor dispoziții, care prejudiciază bugetul general al*

Comunității Europene și/sau bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, precum și bugetele din care provine cofinanțarea aferentă printr-o cheltuială necuvenită”. În prezent, definiția neregulii este cuprinsă în art. 2 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, potrivit căruia „*neregulă — orice abatere de la legalitate, regularitate și conformitate în raport cu dispozițiile naționale și/sau europene, precum și cu prevederile contractelor ori a altor angajamente legal încheiate în baza acestor dispoziții, ce rezultă dintr-o acțiune sau inacțiune a beneficiarului ori a autorității cu competențe în gestionarea fondurilor europene, care a prejudiciat sau care poate prejudicia bugetul Uniunii Europene/bugetele donatorilor publici internaționali și/sau fondurile publice naționale aferente acestora printr-o sumă plătită necuvenit*.” Curtea observă că definiția neregulii cuprinsă în art. 2 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 este o preluare a prevederilor art. 1 alin. (2) din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2.988/95 al Consiliului din 18 decembrie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Uniunii Europene, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 312 din 23 decembrie 1995, potrivit căruia „*Constituie abatere orice încălcare a unei dispoziții de drept comunitar, ca urmare a unei acțiuni sau omisiuni a unui agent economic, care poate sau ar putea prejudicia bugetul general al Comunităților sau bugetele gestionate de acestea, fie prin diminuarea sau pierderea veniturilor acumulate din resurse proprii, colectate direct în numele Comunităților, fie prin cheltuieli nejustificate*”, precum și a celor ale art. 2 pct. 7 din Regulamentul (CE) nr. 1.083/2006 al Consiliului din 11 iulie 2006 de stabilire a unor dispoziții generale privind Fondul European de Dezvoltare Regională, Fondul Social European și Fondul de Coeziune și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.260/1999, publicat în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene seria L nr. 210 din 31 iulie 2006, potrivit căruia „*„neregularitate» înseamnă orice încălcare a unei dispoziții a dreptului comunitar care rezultă dintr-un act sau dintr-o omisiune a unui operator economic care are sau ar putea avea ca efect un prejudiciu la adresa bugetului general al Uniunii Europene prin imputarea unei cheltuieli necorespunzătoare bugetului general*”. Potrivit observațiilor scrise transmise de Comisia Europeană în cauzele conexe C-260/14 și C-261/14 *Județul Neamț și alții*, comunicate la dosarul Curții Constituționale de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice în anexă la punctul său de vedere (paragraful 14), o acțiune sau inacțiune poate fi calificată drept „neregulă” dacă sunt reunite trei condiții: (1) să se fi încălcat o normă din dreptul Uniunii, (2) să fie cauzată de un operator economic și (3) să aibă, sau să poată avea, ca efect prejudicierea bugetului Uniunii Europene. Cu privire la „dreptul Uniunii”, Comisia arată că prevederile de drept național care sunt menite să pună în aplicare legislația Uniunii, inclusiv cele referitoare la procedura de achiziții publice, incidente în prezenta cauză, trebuie să fie considerate ca intrând sub incidența art. 1 alin. (2) din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2.988/95. Din compararea celor două definiții, pe de-o parte cea cuprinsă în Ordonanța Guvernului nr. 79/2003, pe de altă parte cea cuprinsă în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, Curtea observă că acestea nu au un conținut identic, elementul cel mai important de diferențiere constituindu-l potențialitatea prejudiciului, care este reglementată numai în art. 2 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011.

25. Curtea observă că, potrivit art. 2 alin. (1) lit. o) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, aplicarea de corecții financiare semnifică măsurile administrative luate de autoritățile competente, în conformitate cu prevederile ordonanței de urgență, care constau în excluderea de la finanțarea din fonduri europene și/sau fonduri publice naționale aferente acestora a cheltuielilor pentru care a fost constatată o neregulă, în speță constând într-o reducere procentuală din suma solicitată la plată. Aceste prevederi preiau conținutul normativ al art. 98 alin. (2) teza a doua din Regulamentul (CE) nr. 1.083/2006 potrivit căruia „*Corecțiile la care procedează*

statele membre constau în anularea totală sau parțială a participării publice pentru programul operațional.” În plus, analizând comparativ dispozițiile art. 4 și art. 5 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2.988/95, Curtea constată că noțiunea de „corecții financiare” are semnificația de măsură administrativă, iar nu de sancțiune administrativă. În acest sens sunt și observațiile scrise transmise de Comisia Europeană în cauzele conexate C-260/14 și C-261/14 *Județul Neamț și alții*.

26. Având în vedere cele expuse la paragraful anterior, Curtea observă că un alt element de diferențiere între actele normative comparate îl constituie modul de reglementare a corecțiilor/reducerilor financiare aplicabile cheltuielilor aferente proiectelor finanțate din fonduri europene și/sau fonduri publice naționale aferente acestora în caz de nerespectare a reglementărilor privind achizițiile. Astfel, art. 6 alin. (1), coroborat cu art. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, reglementează obligația autorităților cu competențe în gestionarea fondurilor europene de a exclude integral sau parțial de la rambursarea/plata cheltuielilor efectuate și declarate de beneficiari acele cheltuieli care nu respectă condițiile de legalitate, regularitate ori conformitate stabilite prin prevederile legislației naționale și comunitare în vigoare, în situația în care — în procesul de verificare a solicitărilor de plată — acestea determină existența unor astfel de cheltuieli, cu aplicarea principiului proporționalității, ținându-se seama de natura și de gravitatea neregulii constatate, precum și de amploarea și de implicațiile financiare ale acesteia. În acest sens se reglementează prin anexa la ordonanța de urgență, în forma în vigoare la data întocmirii Notei de neconformitate în prezenta cauză, abaterea constatată, descrierea abaterii constatate și corecția/reducerea procentuală. Or, în conținutul normativ al Ordonanței Guvernului nr. 79/2003 reglementarea principiului proporționalității nu se regăsește, astfel încât corecțiile/reducerile se puteau face cu privire la întreaga sumă solicitată la rambursare. În concluzie, Curtea constată că, sub aspectul definirii neregulii, prevederile art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 sunt mai severe în sensul că reglementează și cu privire la potențialitatea prejudicierii bugetului Uniunii Europene/bugetele donatorilor publici internaționali și/sau fondurile publice naționale aferente acestora printr-o sumă plătită necuvenit, în schimb, sub aspectul corecțiilor/reducerilor în cazul constatării neregulilor, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011 sunt însă mai favorabile decât cele ale Ordonanței Guvernului nr. 79/2003, stabilind în anexa la ordonanța de urgență corecții/reduceri procentuale, potrivit principiului proporționalității.

27. Din analiza efectuată, Curtea reține că fapta pentru care sunt aplicabile corecții financiare este definită ca „neregulă” atât în legislația națională, cât și în aceea a Uniunii Europene, având un conținut caracteristic, ce nu poate fi subsumat unei fapte penale sau contravenționale, iar corecțiile financiare, constând în speță în reduceri procentuale, reprezintă măsuri administrative, fără a avea caracterul unor sancțiuni penale sau contravenționale.

28. Având în vedere cele constatate la paragraful anterior, Curtea observă că nici prevederile Ordonanței Guvernului nr. 79/2003 și nici cele ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011, în ansamblul lor, nu se subsumează noțiunii de „lege penală sau contravențională”, pentru ca Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 să constituie, eventual, o excepție de la aplicarea principiului neretroactivității prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție. Astfel, potrivit art. 141 din Codul penal din 1968 ori art. 173 din Codul penal, precum și celor reținute prin Decizia nr. 265 din 6 mai 2014 (paragraful 47), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2011, în sensul că „art. 1 alin. (1) din Codul penal stabilește că legea penală prevede faptele care constituie infracțiuni, motiv pentru care în absența unei incriminări nu se poate vorbi de o lege penală”, Curtea observă că nici în conținutul normativ al Ordonanței Guvernului nr. 79/2003 și nici

în cel al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011 nu sunt incriminate fapte care constituie infracțiuni. Observând prevederile art. 2 alin. (1) lit. b), art. 8 și 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, Curtea constată că în cazul existenței unor indicii de fraudă, definite ca infracțiuni săvârșite în legătură cu obținerea ori utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora, incriminate de Codul penal sau legi speciale, structurile de control au obligația să sesizeze Departamentul pentru Lupta Antifraudă — DLAF și organele de urmărire penală. De asemenea, Curtea observă că, potrivit art. 1 coroborat cu art. 3 și 5 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, legea contravențională apără valorile sociale, care nu sunt ocrotite prin legea penală, iar actele normative prin care se stabilesc contravenții vor cuprinde descrierea faptelor ce constituie contravenții și sancțiunea ce urmează să se aplice pentru fiecare dintre acestea, sancțiune care poate fi principală: avertismentul, amenda contravențională și obligarea contravenientului la prestarea unei activități în folosul comunității, ori complementară, cum ar fi, de exemplu, suspendarea sau anularea, după caz, a avizului, acordului sau a autorizației de exercitare a unei activități, închiderea unității, blocarea contului bancar. Observând cele reținute la paragraful 25 din prezenta decizie, precum și din examinarea prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 79/2003 și Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011, Curtea constată că aceste acte normative nu reglementează în domeniul contravențional.

29. Examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 66 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, Curtea constată că legiuitorul a optat pentru aplicarea prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 79/2003 numai pentru activitățile de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare **care sunt în desfășurare** la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011. Acest text permite interpretarea *per a contrario* potrivit căreia Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 se aplică pentru activitățile de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare **care nu sunt în desfășurare** la data intrării acesteia în vigoare, chiar dacă acestea au fost săvârșite sub imperiul Ordonanței Guvernului nr. 79/2003.

30. Curtea constată că definiția activităților la care face referire art. 66 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 este reglementată potrivit art. 2 alin. (1) lit. h) și i) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011. Astfel, **activitatea de constatare a neregulilor** reprezintă activitatea de control/investigare desfășurată de autoritățile competente în conformitate cu prevederile prezentei ordonanțe de urgență, în vederea stabilirii existenței unei nereguli, iar **activitatea de stabilire a creanțelor bugetare** rezultate din nereguli reprezintă activitatea prin care se stabilește și se individualizează obligația de plată rezultată din neregula constatată, prin emiterea unui titlu de creanță. Analizând definițiile acestor activități corelate cu celelalte prevederi ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011 prin care acestea sunt concretizate, Curtea observă că activitățile anterior menționate presupun atât aplicarea normelor de procedură, cât și a normelor de drept substanțial din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 cu privire la calificarea unei fapte ca fiind neregulă/abatere și aplicarea de corecții financiare. Curtea observă că dreptul de a stabili creanța bugetară, potrivit art. 45 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor datei de închidere a programului, comunicată oficial de către Comisia Europeană/donatorul public internațional prin emiterea declarației finale de închidere, cu excepția cazului în care normele Uniunii Europene sau ale donatorului public internațional prevăd un termen mai mare.

31. Curtea observă că dispozițiile art. 66 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 sunt norme tranzitorii, care, potrivit art. 54 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de

tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, reglementează „*măsurile ce se instituie cu privire la derularea raporturilor juridice născute în temeiul vechii reglementări care urmează să fie înlocuită de noul act normativ*”. În continuare, art. 54 alin. (2) din aceeași lege prevede că dispozițiile tranzitorii „*trebuie să asigure, pe o perioadă determinată, corelarea celor două reglementări, astfel încât punerea în aplicare a noului act normativ să decurgă firesc și să evite retroactivitatea acestuia (...)*”. Legiuitorul, configurând dispozițiile tranzitorii ale art. 66 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, a ales drept criteriu pentru rezolvarea situațiilor tranzitorii existența în curs de desfășurare a unor activități de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare, în sensul că pentru aprecierea legalității raporturilor juridice născute în perioada de activitate a Ordonanței Guvernului nr. 79/2003 se aplică această ordonanță numai dacă activitățile menționate **sunt în curs de desfășurare**. În schimb, dacă aceste activități **nu sunt în curs de desfășurare**, aprecierea legalității raporturilor juridice născute în perioada de activitate a Ordonanței Guvernului nr. 79/2003 se realizează prin prisma noilor prevederi. Or, cele două acte normative cuprind, în privința activităților de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare, reguli de drept substanțiale specifice așa cum s-a arătat la paragrafele 29 și 30 din prezenta decizie, astfel încât, optând pentru un asemenea criteriu, legiuitorul a încălcat principiul neretroactivității legii, întrucât raportul juridic nu mai este guvernat de legea în vigoare la data nașterii sale, ci de o lege ulterioară, străină acestuia. Or, este de principiu că o situație juridică definitiv consolidată sub imperiul unei legi substanțiale nu poate fi guvernată de o lege ulterioară decât cu încălcarea art. 15 alin. (2) din Constituție.

32. Curtea reține că textul de lege criticat aduce atingere principiului neretroactivității, deoarece permite aplicarea normelor de drept substanțial din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 cu privire la nereguli săvârșite în intervalul temporal în care era în vigoare Ordonanța Guvernului nr. 79/2003, legiuitorul reglementând un criteriu greșit pentru

determinarea aplicabilității noilor norme de drept substanțial, respectiv existența sau nu a unor activități de control în desfășurare la momentul intrării în vigoare a noii legi, fără a se raporta la legea în vigoare la momentul nașterii raportului juridic. Rezultă așadar că raportul juridic este supus reglementărilor legale în vigoare la data nașterii sale, schimbarea ulterioară a condițiilor legale neavând nicio influență asupra legalității acestuia. În consecință, Curtea constată că art. 66 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 este neconstituțional, fiind contrar art. 15 alin. (2) din Constituție.

33. Curtea constată că, urmare a admiterii excepției de neconstituționalitate, calificarea neregulii și stabilirea creanțelor bugetare se vor face în temeiul actului normativ în vigoare la data săvârșirii neregulii potrivit principiului *tempus regit actum*, așadar fără a se putea combina dispozițiile de drept substanțial din Ordonanța Guvernului nr. 79/2003 cu cele ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011, în vreme ce procedura urmată de organele de control va fi cea reglementată prin actul normativ în vigoare la data efectuării controlului.

34. În fine, referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 și cele ale pct. 2 subpct. 2.3 din anexa la ordonanța de urgență, Curtea observă că primul reglementează cu privire la definiția neregulii, iar celălalt cu privire la un anumit tip de abateri, descrierea acestora și corecția/reducerea aplicată. Critica formulată de instanța de judecată nu privește însă conținutul lor normativ, ci modul în care, în temeiul art. 66 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, au fost aplicate de către organul de control unor abateri săvârșite sub imperiul altui act normativ. Asemenea critici nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată*”, iar nu cu privire la modul de aplicare a legii, astfel încât excepția de neconstituționalitate a art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 și cele ale pct. 2 subpct. 2.3 din anexa la ordonanța de urgență va fi respinsă ca inadmisibilă.

35. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată din oficiu de Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 44/32/2014 al acestei instanțe și constată că prevederile art. 66 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora sunt neconstituționale.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora, precum și a celor ale pct. 2 subpct. 2.3 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, în forma anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 47/2014 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale, excepție ridicată din oficiu în același dosar, al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 februarie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 87

din 26 februarie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (1) teza referitoare la antecontracte din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina-Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniel-Liviu Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (1) din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, excepție ridicată de Costin-Marian Nicolescu în Dosarul nr. 3.722/232/2013 al Judecătoriei Găești și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.039D/2014.

2. La apelul nominal, lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 755 din 16 decembrie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin încheierea din 23 septembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 3.722/232/2013, **Judecătoria Găești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (1) din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului**, excepție ridicată de Costin-Marian Nicolescu într-o cauză având ca obiect soluționarea acțiunii privind pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de contract de vânzare a unui teren agricol situat în extravilan.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că, potrivit normei tranzitorii cuprinse în art. 20 alin. (1) din Legea nr. 17/2014, dispozițiile acestui act normativ nu se aplică antecontractelor care au fost autentificate la notariat anterior intrării în vigoare a acestei legi. Rezultă, din interpretarea *per a contrario*, că Legea nr. 17/2014 este aplicabilă antecontractelor încheiate anterior sub forma

înscrisului sub semnătură privată, ceea ce echivalează, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, cu aplicarea retroactivă a acesteia. În acest sens, se mai arată că principiul neretroactivității civile este esențial pentru protecția drepturilor cetățenilor, iar legiuitorul nu poate pretinde acestora respectarea prevederilor unei legi viitoare, care nu era în vigoare, în speță, la data încheierii antecontractului.

6. Se mai susține că textul de lege criticat instituie o discriminare evidentă între subiecții de drept care au încheiat antecontracte de vânzare autentificate la notariat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 17/2014, cărora nu le sunt aplicabile prevederile acestui act normativ, pe de o parte, și aceia care au încheiat antecontracte de vânzare fie sub forma unui înscris sub semnătură privată, fie sub forma unui înscris atestat de către un avocat în baza legii privind organizarea profesiei, care trebuie să se supună legii noi, la data încheierii contractului de vânzare.

7. **Judecătoria Găești** își exprimă opinia în sensul că prevederile legale criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate. Se apreciază că textul de lege criticat consacră principiul aplicării pentru viitor a legii noi și corelativul neaplicării retroactive a acesteia. În acest sens, se arată că opțiunea legiuitorului de a exclude de la aplicarea formalităților impuse de Legea nr. 17/2014 antecontractele încheiate anterior, în formă autentică, are în vedere prezumția de autenticitate și validitate de care se bucură înscrisul autentic, inclusiv în ceea ce privește data certă, fiind în acest mod exclusă posibilitatea antedatării antecontractelor încheiate ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 17/2014, în scopul eludării aplicării acestui din urmă act normativ.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

9. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că legiuitorul a ales ca noile reglementări să nu se aplice în materia vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan, antecontractelor și pactelor de opțiune care au fost autentificate la notariat anterior intrării în vigoare a acestui act normativ. În fapt, în concordanță cu dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție, s-a optat pentru recunoașterea doar a efectelor juridice a acestor înscrisuri autentice, care beneficiază de o prezumție de autenticitate și valabilitate. Pe de altă parte, se arată în punctul de vedere exprimat de către Avocatul Poporului, din modul în care este formulată motivarea excepției de neconstituționalitate, și anume printr-o interpretare *per a contrario*, bazată pe regulile logicii formale, rezultă că motivarea excepției pune în discuție probleme legate de modalitatea de interpretare și aplicare a normelor criticate, raportate la o situație de fapt concretă. Or, astfel de aspecte excedează competenței Curții Constituționale. Mai mult, prevederile legale criticate sunt norme tranzitorii, a căror menire este tocmai aceea de a cuprinde măsurile ce se instituie cu privire la derularea raporturilor juridice născute în temeiul vechii reglementări care urmează să fie înlocuită de noul act normativ.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 20 alin. (1) din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 12 martie 2014. Analizând motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul acesteia face referire în mod expres la situația antecontractelor, iar nu la cea a pactelor de opțiune, astfel încât Curtea urmează a se pronunța asupra prevederilor art. 20 alin. (1) teza referitoare la antecontracte din Legea nr. 17/2014, potrivit căruia: „(1) *Prevederile prezentei legi nu se aplică antecontractelor (...) care au fost autentificate la notariat anterior intrării în vigoare a acesteia.*”

13. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) referitoare la principiul neretroactivității legii civile și art. 16 alin. (1) privind principiul egalității în fața legii.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 20 alin. (1) din Legea nr. 17/2014 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi constituționale și cu o motivare identică celei invocate în prezenta cauză. Prin Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 9 februarie 2015, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate, statuând, în esență, că persoanele care au încheiat antecontracte de vânzare în formă autentică, pe de o parte, și persoanele care au încheiat antecontracte de vânzare fie sub forma unui înscris sub semnătură privată, fie sub forma unui înscris atestat de către un avocat, pe de altă parte, având ca obiect terenuri agricole situate în extravilan, se află în aceeași

situație juridică, întrucât natura juridică a actului — antecontract de vânzare, efectele produse de acesta — obligația de a încheia în viitor contractul de vânzare, precum și momentul încheierii antecontractelor — anterior intrării în vigoare a Legii nr. 17/2014, sunt identice. Singura diferență ce poate fi reținută între aceste două categorii de persoane se referă la forma încheierii antecontractului, aspect care nu este de natură a crea situații juridice diferite pentru părțile acestor două tipuri de antecontract având în vedere faptul că, indiferent de forma acestuia, efectele produse sunt aceleași. Astfel, atât antecontractul încheiat în formă autentică, cât și cel neautentificat nu realizează însuși transferul dreptului de proprietate, generând doar obligația părților de a încheia în viitor contractul de vânzare.

15. Reținând că efectele generate de cele două tipuri de antecontracte, constând în obligația de a încheia în viitor contractul de vânzare, trebuie să fie guvernate de același act normativ, reprezentat de legea în vigoare la data realizării transferului dreptului de proprietate, și anume Legea nr. 17/2014, Curtea a constatat că valorizarea diferențiată a antecontractelor de vânzare, în funcție de criteriul formei încheierii actului, are drept consecință consacrarea unui tratament juridic diferit între persoane care au încheiat antecontracte de vânzare având ca obiect terenuri agricole situate în extravilan. Mai mult, însuși criteriul care a stat la baza aplicării unui tratament juridic diferențiat, respectiv forma încheierii antecontractului, este unul subiectiv și aleatoriu, și care conferă beneficiarului său un veritabil privilegiu în valorificarea dreptului său de creanță. Așadar, Curtea nu a reținut nicio rațiune obiectivă și rezonabilă în sensul opțiunii legislative analizate (diferențierea act autentic — act sub semnătură privată), opțiune care nu înlătură nicio inegalitate de fapt sau de drept, și a constatat că acest lucru echivalează cu instituirea unui tratament juridic diferențiat sub forma unui privilegiu în favoarea persoanelor care au încheiat un antecontract autentic. În consecință, Curtea a reținut că acordarea unei poziții privilegiate dreptului de creanță al persoanelor care au încheiat un antecontract de vânzare-cumpărare autentic contravine art. 16 alin. (1) în componenta sa referitoare la interzicerea privilegiilor raportat la art. 44 alin. (2) din Constituție, teza referitoare la garantarea și ocrotirea în mod egal a dreptului de proprietate privată.

16. Având în vedere faptul că Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014 a fost pronunțată la un moment ulterior sesizării Curții Constituționale în prezenta cauză, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a devenit inadmisibilă.

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) teza referitoare la antecontracte din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, excepție ridicată de Costin-Marian Nicolescu în Dosarul nr. 3.722/232/2013 al Judecătoriei Găești.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Găești și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 februarie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina-Loredana Gulie

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru modificarea și completarea unor anexe la Hotărârea Guvernului nr. 1.356/2001 privind atestarea domeniului public al județului Neamț, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Neamț

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 21 alin. (3) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 1.356/2001 privind atestarea domeniului public al județului Neamț, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Neamț, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 și 628 bis din 23 august 2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La anexa nr. 10 „Inventarul bunurilor care aparțin domeniului public al comunei Bicazu Ardelean”, secțiunea I „Bunuri imobile” se modifică după cum urmează:

a) la poziția nr. 2, coloana 1 va avea următorul cuprins: „1.6.2.”, coloana 2 va avea următorul cuprins: „Clădire lângă Primărie folosită ca Grădinița Bicazu Ardelean”, coloana 3 va avea următorul cuprins: „Sat Bicazu Ardelean, P + 1e + m, Sc = 145 mp, Sd = 435 mp, Teren curți = 360 mp”, iar coloana 5 va avea următorul cuprins: „261.000 lei, 8.432 lei”;

— la poziția nr. 14, coloana 2 va avea următorul cuprins: „Școala Gimnazială nr. 1 Bicazu Ardelean”, coloana 3 va avea următorul cuprins: „Sat Bicazu Ardelean, P + 1, Sc = 719 mp, Sd = 1.413 mp, Teren curți = 5.396 mp, Teren pădure cu tufărișuri și mărăcinișuri = 5.707 mp”, iar coloana 5 va avea următorul cuprins: „811.500 lei, 202.300 lei, 64.800 lei”;

— la poziția nr. 15, coloana 2 va avea următorul cuprins: „Teren aferent fostei școli și grădiniță primară Țepeșeni”, coloana 3 va avea următorul cuprins: „Sat Bicazu Ardelean (Țepeșeni), Suprafață teren 497 mp”, coloana 4 va avea următorul cuprins: „an 1921”, iar coloana 5 va avea următorul cuprins: „17.100 lei”;

— la poziția nr. 16, coloana 2 va avea următorul cuprins: „Școala primară veche Ticoș, Școala primară nouă Ticoș, anexe aferente, teren aferent”, coloana 3 va avea următorul cuprins: „Sat Ticoș, Parter Sc = 197 mp, Parter Sc = 270 mp, Sc 1 = 22 mp, Sc 2 = 7 mp, Sc 3 = 30 mp, Suprafață teren curți = 1.299 mp”, coloana 4 va avea următorul cuprins: „an 1924, an 2008, an 2008 și an 1921”, iar coloana 5 va avea următorul cuprins: „250.000 lei, 800 lei, 24.600 lei”;

— la poziția nr. 17, coloana 2 va avea următorul cuprins: „Școala primară Pârâul Caprei (școală + grădiniță + muzeu), anexe aferente, teren aferent”, coloana 3 va avea următorul cuprins: „Sat Telec (Pârâul Caprei) P + 1E parțial, Sc = 308 mp, Sc = 30 mp, Suprafață teren curți 1.412 mp”, iar coloana 5 va avea următorul cuprins: „139.200 lei, 3.800 lei, 27.700 lei”;

— la poziția nr. 18, coloana 2 va avea următorul cuprins: „Școala Gimnazială nr. 2 Telec, anexe aferente, teren aferent”, coloana 3 va avea următorul cuprins: „Sat Telec, P + 1E, Sc = 536 mp, Sc = 133 mp, Teren curți 2.022 mp”, iar coloana 5 va avea următorul cuprins: „720.600 lei, 1.250 lei, 74.000 lei”;

— la poziția nr. 20, coloana 2 va avea următorul cuprins: „Școala primară Bistra, anexe aferente, teren aferent”, coloana 3 va avea următorul cuprins: „Sat Telec (Bistra) Parter, Sc = 270 mp, Sc 1 = 22 mp, Suprafață teren curți = 1.081 mp”, coloana 4 va avea următorul cuprins: „an 2008, an 2008 și an 1921”, iar coloana 5 va avea următorul cuprins: „250.000 lei, 2.400 lei, 27.400 lei”;

— la poziția nr. 21, coloana 2 va avea următorul cuprins: „Școala primară Toșorog, anexe aferente, teren aferent”, coloana 3 va avea următorul cuprins: „Sat Telec (Toșorog) Parter, Sc = 207 mp, Sc = 28 mp, Suprafață teren curți = 1.430 mp”, iar coloana 5 va avea următorul cuprins: „210.800 lei, 1.250 lei, 27.000 lei”.

2. La anexa nr. 47 „Inventarul bunurilor care aparțin domeniului public al comunei Pipirig”, secțiunea I „Bunuri imobile” se modifică și se completează după cum urmează:

a) se abrogă poziția nr. 28;

b) la poziția nr. 2, coloana 3 va avea următorul cuprins: „Comuna Pipirig centru civic, P + M, Sc = 530 mp, Sd = 590 mp; St = 1.863 mp; CF 50478”, coloana 5 va avea următorul cuprins: „217.158,10 lei, din care 214.658,10 lei investiție PNDR-FEADR măsura 413.322 în anul 2014; 10.640”, iar coloana 6 va avea următorul cuprins: „Domeniul public, respectiv Autorizația de construire nr. 19 din 30.04.2014, emisă de Primăria comunei Pipirig, și proces-verbal de recepție la terminarea lucrărilor nr. 11.387 din 29.10.2014”;

— la poziția nr. 9, coloana 3 va avea următorul cuprins: „Comuna Pipirig — sat Stinca Corp 1 (școala nouă) — P + 1, Sc = 420 mp, Sd = 840 mp, Comuna Pipirig — sat Stinca Corp 2 (școala veche) — parter, Sc = Sd = 227 mp, Corp 5 (grup sanitar) — parter, Sc = Sd = 53 mp, St = 3.850 mp CF 51353”, coloana 4 va avea următorul cuprins: „1976, 1940, 2008, 1940”, iar coloana 5 va avea următorul cuprins: „353.400,00; 245,90; 50.000; 28.861,00”;

— la poziția nr. 30, coloana 1 va avea următorul cuprins: „1.3.7.1 pe tronsonul de la km 0 + 000 la km 2 + 000 și 1.3.7.2 pentru tronsonul de la km 2 + 000 la km 5 + 090”, coloana 3 va avea următorul cuprins: „L = 5,090 km, S = 34.702 mp, sat Pluton, din DN 15 B până în capăt sat, NCP: 51803, 51804, 51805, 51806, 51811, 51812, 51813, 51815”, iar coloana 5 va avea următorul cuprins: „6.400.431,06 lei, din care 6.100.431,06 lei investiție FEADR măsura 322 în anul 2014, pe tronsonul 2 + 000 — 5 + 090”;

c) la secțiunea I „Bunuri imobile”, după poziția nr. 38 se introduc zece noi poziții, pozițiile nr. 39—48, potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
Nicolae-Liviu Dragnea

Completări la inventarul bunurilor care aparțin domeniului public al comunei Pipirig

Nr. crt.	Codul de clasificare	Denumirea bunului	Elemente de identificare	Anul dobândirii sau, după caz, al dării în folosință	Valoarea de inventar — lei —	Situația juridică actuală Denumire act de proprietate sau alte acte doveditoare
0	1	2	3	4	5	6
39.	1.8.4.	Albia torentului „Pârâul Radului”	2.084 mp pe o lungime de 380 ml la „Pârâul Radului”, de la albia pârâului Ozana în amonte spre Dealul Crucii, în satul Boboiești, albie amenajată în anul 2014 prin programul FEADR, măsura 125, Îmbunătățirea și dezvoltarea infrastructurii legate de dezvoltarea și adaptarea agriculturii și silviculturii — submăsura 125c — Lucrări de refacere și modernizare a infrastructurii de prevenire și de protecție împotriva inundațiilor C.F. 51850	2013	175.175,34 lei, din care 155.472,34 lei investiție FEADR măsura 125 în anul 2014	Domeniul public al comunei Pipirig, potrivit hotărârilor Consiliului Local nr. 48/2013 și 53/2014
40.	1.3.17.2.	Pod pe DC 158, la km 0+154, peste râul Pluton — Dolhești	L = 14,00 m l = 4,5 m S constr. _C1 — pod= 73 mp C.F. 51800	1960	70.000,00	Domeniul public al comunei Pipirig, potrivit Hotărârii Consiliului Local nr. 40/2014
41	1.3.17.2.	Pod pe DC 158, la km 2+348, peste râul Pluton — Dolhești	L= 13,00 m S constr. _C1 — pod = 72 mp l = 6 m C.F. 51810	1960	172.730,86 lei, din care 52.730,86 lei investiție FEADR măsura 322 în anul 2014	Domeniul public al comunei Pipirig, potrivit Hotărârii Consiliului Local nr. 40/2014
42.	1.3.17.2.	Pod pe DC 158, la km 3+175, peste râul Pluton — Dolhești (Cojocar)	L= 10,00 m S constr. _C1 — pod = 49 mp l = 4,8 m C.F. 51808	2014	1.104.856,66 lei investiție FEADR măsura 322 în anul 2014	Domeniul public al comunei Pipirig, potrivit Hotărârii Consiliului Local nr. 40/2014
43.	1.3.17.2.	Pod pe DC 158, la km 3+450, peste râul Pluton — Dolhești	L = 10,00 m S constr. _C1 — pod = 39 mp l = 4 m C.F. 51809	1960	105.551,19 lei, din care 35.551,19 lei investiție FEADR măsura 322 în anul 2014	Domeniul public al comunei Pipirig, potrivit Hotărârii Consiliului Local nr. 40/2014
44.	1.3.17.2.	Pod pe DC 158, la km 3+865, peste râul Pluton — Dolhești	L = 7,00 m l = 4 m S constr. _C1 — pod = 31 mp C.F. 51799	1960	75.551,19 lei, din care 35.551,19 lei investiție FEADR măsura 322 în anul 2014	Domeniul public al comunei Pipirig, potrivit Hotărârii Consiliului Local nr. 40/2014
45.	1.3.17.2.	Pod pe DC 158, la km 4+080, peste râul Pluton — Dolhești	L = 7,00 m l = 4 m S constr. _C1 — pod = 34 mp C.F. 51814	1960	75.551,19 lei, din care 35.551,19 lei investiție FEADR măsura 322 în anul 2014	Domeniul public al comunei Pipirig, potrivit Hotărârii Consiliului Local nr. 40/2014

0	1	2	3	4	5	6
46.	1.3.17.2.	Pod pe DC 158, la km 4+400, peste râul Pluton — Dolhești (Mija)	L = 14,10 m S constr. _C1 — pod = 90 mp l = 7,4 m C.F. 51801	2011	346.508,13 lei	Domeniul public al comunei Pipirig, potrivit Hotărârii Consiliului Local nr. 40/2014, Hotărârea Guvernului nr. 919/2010
47.	1.3.17.2.	Pod pe DC 158, la km 4+668, peste râul Pluton — Dolhești	L = 6,05 m S constr. _C1 — pod = 22 mp l = 4 m C.F. 51802	1960	37.233,75 lei, din care 20.233,75 lei investiție FEADR măsura 322 în anul 2014	Domeniul public al comunei Pipirig, potrivit Hotărârii Consiliului Local nr. 40/2014
48.	1.3.17.2.	Pod pe DC 159, la km 4+040, peste torent Radu	L = 7,0 m S constr. _C1 — pod = 48 mp l = 7,0 m C.F. 51850	2014	123.393,66 lei finanțat prin GAL PNDR—FEADR, măsura 413.322b	Domeniul public al comunei Pipirig, potrivit Hotărârii Consiliului Local nr. 40/2014

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

